

Velecenjeni gospod!

Dovolite, da Vam zopet enkrat pišem. Ob Božiču smo imeli v šoli božičnico. Po šoli smo se zbrali v prvem razredu, kjer smo najprej zagledali lepo okrašeno božično drevo. Potem so bili vsi učenci pogoščeni ter obdarovani z različno obleko.

Ob Božiču sta prišla tudi oba brata domov. Bila sem jako vesela, ker ju imam oba rada.

Med Božičem in Novim letom nismo imeli ne snega in ne ledu. Zato se nisem mogla ne drsati ne sanjkati. To mi je bilo jako žal, ker sem imela dovolj časa. Pa dovolj za danes, prihodnjič pa pišem še kaj.

Presrečno Vas pozdravlja Vaša

Vlasta Rajšpova,
učenka III. razreda v Ormožu-okolici.

Odgovor:

Ljuba Vlasta!

Nič drugega ne morem odgovoriti na Tvoje pismo, nego da Te samo opominjam na izraženo obljubo, da mi prihodnjič še kaj pišeš! Stori to!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Že večkrat sem Vam hotel pisati, kakor to storijo drugi učenci. Tudi jaz sem velik prijatelj ljubega „Zvončka“, ki ga vedno z veseljem čitam. Najprej pa vsakokrat poskusim v Vaš kotiček, ker me ta jako zanima. Tudi moji součenci ga radi čitajo. Star sem sedaj blizu devet let in pohajam v drugi razred naše dvorazredne ljudske šole v Vučji vasi. Ta se nahaja na lepem Murskem polju v ljutomerskem okraju. Blizu nas teče reka Mura. Do ogrske meje nimam več nego pol ure hodá. Moj atek je tukaj nadučitelj, mamika pa učiteljica. Tudi dva mamina brata sta bila učitelja, ki sta se pisala Anton in Josip Freuensfeld. V šoli nas je veliko učencev, da skoraj nimamo prostora. Veselijo me vsi predmeti, najbolj pa risarje in domoznastvo, ker ima atek razne načrte. Doma pa se

učim na klavir; znam že lepe komade. Tudi pesem „Lepa naša domovina“ in „Hrvaško polko“ že znam in pojem zraven. Moj brat Tonček se tudi uči igrati, a prekosil me ne bo! Vseh otrok nas je pet bratov in ena sestra. Sestra Milica pa nam je že pred tremi leti izdihnila blago dušico. Vsi smo bili jako žalostni in še se do danes nismo potolažili. Ker z bratcem atka slušava, je nama obljubil, da nama z Novim letom nareči „Zvonček“; dozdej čitava šolskega.

Atek mi je pravil, da Vas pozna. Bog Vas živi in ohrani v Novem letu in še mnogo let! Želim Vam in Vašim ljubim vesel Božič. Kadar bo kaj zanimivega, Vam hočem zopet pisati.

Pozdravlja Vas

Branko Cvetko,
učenec II. razreda v Vučji vasi.

Odgovor:

Ljubi Branko!

Ti si pa res otrok prave učiteljske rodovine! Posebno si lahko ponosen na strica Josipa Freuensfelda, ki je bil znamenit pesnik. Ali ni Tvoj oče izdal njegovih pesmi? Posebno je znana tista njegova navdušna pesem, ki v njej opisuje krasoto slovenske zemlje:

Slovenski svet, ti si krasan!

Glej, ljubi Branko, dokler bo zvenela ta pesem po slovenski domovini, toliko časa bo živel spomin Tvojega strica! Žal, da je moral tako mlad umreti. Ako bi še živel, sem prepričan, da bi bil tudi on „Zvončkov“ sotrudnik, saj je ljubil slovensko mladino od vsega srca. Čast njegovemu spominu!

*

Čenjeni gospod Doropoljski!

Ker vidim v „Zvončku“, da Vam piše toliko učenec, Vam pišem tudi jaz in Vas prosim, da bi mi odgovorili.

Hodim v II. razred C. M. šole na Acquedotto. Imam za učiteljico gospodično Ano Črnagojevo. Jako rada prebiram knjige, posebno pa se veselim, kadar mi prinese ata

„Zvonček“ iz uredništva. Imam brata Dušana, ki hodi v I. razred C. M. šole na Acquedottu in ima učitelja gospoda Šemeta. Skupaj z bratom zahajava k telovadbi Sokolskega narščaja. Imamo že vaje za vsesokolski zlet v Ljubljani. Oba se jako veseliva zleta, ko z drugimi nastopiva kot Sokoličica in Sokolič, kakor pravi mama.

Lepo Vas pozdravljam s spoštovanjem vdana

Veljka Ekarjeva,
učenka II. razreda v Trstu.

Odgovor:

Ljuba Veljka!

Razveselil me je Tvoj pozdrav tam od obrežja naše sinje Adrije, kjer žive naši zavedni bratje in sestre. Vem, da pridete avgusta meseca v Ljubljano v veličastnem številu, da zopet — kakor to store Tržačani vedno — izpričate svojo narodno zavednost, ki je ne more zamoriti nobena sila. Jaz se bom postavil že kam na tako mesto, da Te bom dobro videl. Pozdravi mi vse mlade, navdušene tržaške Slovenke in Slovence!

*

Prosim, blagovolite popraviti te pesemce ter jih — ako je mogoče — objaviti v svojem koticu. Pošilja Vam košek pozdravov

Anica Tomažičeva,
pri Sv. Benediktu.

Odgovor:

Ljuba Anica!

Hvaležno sem sprejel košek pozdravov ter ustrezam Tvoji želji s tem, da objavljam izmed poslanih pesmi to-le:

Pomlad.

Kadar pomlad pride spet,
se razvije slednji cvet.
Srca radosti kipé,
deca venča si glavé.

Vigred je dospela spet,
preoblekla ves je svet.
Zvončki beli že zvončkljajo,
v solčnih žarkih se igrajo.

V gaju ptičice pojo
in vijolice cveto.
Vesna se sprehaja spet,
nosi cvetje križemsvet.

Brez trpljenja nam tako
vedno bilo bi lepó;
vse cvetelo bi na sveti,
ne bi treba nam umreti!

*

Blagorodni gospod Doropoljski!

Velikokrat sem se že namenila, Vam pisati. Pišem Vam šele prvič, zato ne vem, kaj bi pisala. Rada čitam „Zvončke“, izposojam si

jih v šoli pri gospodu učitelju. Mnogo sem jih že prečitala. Naš gospod učitelj je jako dober. Vsi ga imamo radi.

Imam Vam še eno žalosno novico povedati; moj tata je pred enim mesecem umrl, jako rada sem ga imela, težko ga pozabim, tudi on je rad čital vsakovrstne knjige. Prosim za odgovor!

Srčno Vas pozdravlja

Kristina Pipanova,
učenka 7. šol. I. v Mavhinjah.

Odgovor:

Ljuba Kristina!

Od srca Te obžalujem, ker si izgubila svojega blagega očeta. Ostani vedno dobra, pridna, poštena Slovenka, in spomin na očeta bo vedno živel v Tvojem srcu!

*

Čenjeni gospod Doropoljski!

Rad prebiram knjige, najrajši „Zvonček“. V njem čitam, da radi sprejemate otroška pisma.

Tudi jaz bi se z Vami rad seznanil. Ne zamerite, ako Vas nadlegujem. Sedaj obiskujem IV. razred II. oddelek v dolski šoli. Učim se rad. Najrajši rišem in telovadim. Za druge predmete imamo gospoda nadučitelja Antona Gnusa. Za risanje, petje in telovadbo imam druge učitelje. Za telovadbo imam gospoda učitelja Lojzeta Hofbaura. Rekel je nam učencem, naj zbiramo znamke, denar in srebrn papir. Ko bomo dosti nabrali, bo gospod učitelj odposlal v Ljubljano za Cirilovo in Metodovo družbo. Porabili bi za slov. visoko šolo, ker mi Slovenci nimamo nobene višje šole. Več Vam nimam kaj pisati, nekaj Vas prosim, in sicer, da bi to pisemce potisnili v koticek „Zvončka“ in da bi mi popravili to pisemce.

Sedaj pa Vas prav lepo pozdravljam!

Ivan Holešek,
učenec na Dolu pri Hrastniku.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Tvoji želji je ustrezno: Tvoje pismo sem popravil in ga potisnil v „Zvončkov“ koticek. Naj bi se Ti vsaka želja tako lepo izpolnila!

*

Velečnenjeni gospod!

O Veliki noči pojdem k sv. obhajilu, se jako veselim. Hodim v drugi razred v šolo h gospodični učiteljici. Berem Vaš „Zvonček“, izposojam si ga od gospodične učiteljice. Začeli so lansko leto novo šolo zidati na jako lepem kraju. Letos bo skončana. Res komaj čakam, da grem v novo šolo, v kateri upam mnogo dobrih naukov dobiti.

Sprejmite mnogo srčnih pozdravov od Vam vdane

Ljudmile Ažmanove,
učenke v Šmihelu pri Bliberku na Koroškem.

Odgovor:

Ljuba Ljudmila!

Kako je z novo šolo? Ali je že gotova? Ali se je že izpolnila Tvoja želja? Le vedno rada beri slovenske knjige, potem ostaneš vedno vrla Slovenka!

*

Čestiti gospod Doropoljski!

Ker sem zvedela, da ste velik prijatelj mladine, sem se namenila tudi jaz Vam pisati nekaj vrstic. Čitala sem v „Zvončku“ Vaše cenjeno ime. Jaz 11letna Tončka Vam sporočam, da ljubim svoje starše ter tudi Vas, gospod Doropoljski. Ako Vas to pismo dobi, Vam drugič pišem veliko več. A sedaj sprejmite srčne pozdrave od Vam vdane

Tončke Makovčeve,
Paku pri Borovnici.

Odgovor:

Ljuba Tončka!

Kakor vidiš, sem Tvoje pismo prejel in Ti v odgovor sporočam, da sem vesel Tvoje ljubezni. Kadar mi zopet pišeš, ne pozabi povedati, kako lepo je v Tvojem rojstnem kraju, kadar ga objame čar pomladne lepote.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Najprej Vas prav srčkano pozdravljam in Vam želim vesele velikonočne praznike in mnogo pirhov. Ker Vam danes pišem prvič,

zatorej dovolite, da se Vam predstavim. Hodim v šolo v V. razred pri Sv. Benediktu v Slov. gor. Res, žalostno se mi zdi, da Vam od tukaj nihče ne piše, zatorej pa Vas hočem večkrat posetiti s Tomažičevo Anko, ki Vam je že večkrat pisala. Jaz sem vedno najrajša doma pri ateju in mamici. Večkrat pa grem tudi kaj dalje pogledat po naših lepih Slovenskih goricah. Dali so res lepo ime našemu kraju, zakaj tukaj so res kaj lepe vinske gorice. Med krasnimi vinogradi je res veselo prebivati.

Zdaj, ko sem Vam primerno opisala svojo najožjo domovino, dovolite, da se Vam predstavim kot učenka. V šoli se najrajša učim raznih pesmi iz knjig in jih deklamujem. Bila sem že trikrat pri predstavi našega gledališkega odra in sem igrala že vloge „Mala pevka“, „Indijska sirota“ in zadnjikrat kot hčerka g. Pravičnika. Kadar sem doma, se učim in delam naloge, kadar je to gotovo, se grem igrat ali pa pozimi tudi črstat. Zdaj pa moram skleniti svoje pisemce, da ne bo predolgo. Pa še Vi nas kdaj obiščite v naših lepih Slov. goricah! Za ta čas pa Vas prav iz srca pozdravlja Vaša nova prijateljica

Idika Krmkova
pri Sv. Benediktu.

Odgovor:

Ljuba Idika!

Razveselil sem se Tvojega ljubega kramljanja, razveselil tudi Tvoje obljube, da me hočeš s Tomažičevo Anko večkrat obiskati. Le pridita, kadar je vama drago in kadar to dopušča čas!

Kotičkove risbe

Ivanc: Ribniška suha roba

